

दानियलको पुस्तक - छत्तीसौं संख्या

नबूकदनेसरको भविष्यसूचक प्रतीकवाद: मिलेराइट आन्दोलनका ऐतिहासिक मार्गचिन्हहरू र उलाइ नदीको मुहरबन्द दर्शनको उद्घाटन

Jeff Pippenger

2023-12-31

दानियलको अध्याय एकले ११ अगस्ट १८४० देखि २२ अक्टोबर १८४४ सम्मको पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। दानियलको अध्याय चारले पनि ७२३ ईसा पूर्वदेखि २२ अक्टोबर १८४४ सम्मको पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको इतिहासलाई सम्बोधन गर्दछ। निश्चय नै, “पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति” को पछिल्लो वर्षाको पद्धतिविना यसलाई देख्न असम्भव छ।

चौथो अध्यायमा नबूकदनेसर अत्यन्त जटिल भविष्यवाणीमूलक प्रतीक हुन्। विलियम मिलरको इतिहासमा उलाइ नदीको दर्शनको मुद्राभङ्गबारे विचार गर्न थाल्दा उनले के प्रतिनिधित्व गर्छन् भन्ने कुरा हामीले आफूलाई स्मरण गराउनु महत्त्वपूर्ण छ। नबूकदनेसरको दोस्रो सपना, विलियम मिलरको दोस्रो सपनाजस्तै, लैव्यव्यवस्था २६ का “सात काल” को प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, जुन भविष्यवाणीको त्यो सूत्र हो जसले दानियलको सम्पूर्ण पुस्तकलाई एकसाथ बुन्छ। जब दानियलले चौथो अध्यायमा नबूकदनेसरको सपनाको अर्थ खोले, उनले उनलाई आउँदै गरेको न्यायको चेतावनी दिए, र त्यसो गर्दा सन् १७९८ मा “अन्तको समय” मा इतिहासमा आएको पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको प्रतिरूप प्रस्तुत गरे।

जब नबूकदनेसरलाई चेतावनी दिइएको त्यो न्याय आउने समय आयो, त्यसको आगमनले २२ अक्टोबर १८४४ लाई प्रतिरूपित गर्‍यो, जब अनुसन्धानात्मक न्याय आरम्भ भयो। चौथो अध्यायमा, दानियलद्वारा प्रदान गरिएको चेतावनीको सन्देश र त्यस चेतावनी-सन्देशसँग सम्बन्धित न्यायको आगमन—दुवैलाई “घण्टा” भन्ने शब्दद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो। नबूकदनेसरको न्यायको “घण्टा” ले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशमा परमेश्वरको न्यायको “घण्टा” लाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो। यसले आइतबारको व्यवस्थाको “घण्टा” लाई पनि प्रतिरूपित गर्‍यो, जब परमेश्वरको कार्यकारी न्याय आरम्भ हुन्छ। दानियलको चौथो अध्यायको त्यो अंश, जसले १७९८ मा पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको आगमन, र २२ अक्टोबर १८४४ मा तेस्रो स्वर्गदूतको आगमनलाई—जसलाई “घण्टा” भन्ने शब्दद्वारा प्रतीकित गरिएको छ—प्रतिनिधित्व गर्दछ, त्यसपछि फेरि दोहोर्‍याइन्छ र विस्तारपूर्वक प्रस्तुत गरिन्छ। दोहोर्‍याउने र विस्तार गर्ने यो विधि एक भविष्यवाणीसम्बन्धी प्रविधि हो, जुन भविष्यवाणीहरूमा बारम्बार देखा पर्छ, तर विशेष गरी दानियलको पुस्तकमा।

जब नबूकदनेसर न्यायको “घडी” अर्थात् “सात समय” मा प्रवेश गरे, तब त्यो उहाँमाथिको न्याय आरम्भ भयो, र उत्तरका राजाको रूपमा उनले त्यसपछि ईसा पूर्व ७२३ मा इस्राएलको उत्तरी राज्यमाथि ल्याइएको न्यायको प्रतिनिधित्व गरे। उनलाई एउटा पशुको हृदय दिइयो, र बाइबलको भविष्यवाणीमा पशु एउटा राज्य हो; त्यसैले ईसा पूर्व ७२३ देखि सन् १७९८ सम्म उनले दानियलको पुस्तकमा बारम्बार विषय बन्ने मूर्तिपूजकताको दुई स्वरूपहरूको प्रतिनिधित्व गरे।

एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म, जसले एक हजार दुई सय साठी वर्षलाई जनाउँछ, उसले अन्यजातीय विनाशकारी शक्तिको प्रतिनिधित्व गर्‍यो, र त्यसपछि अर्को एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म, जसले एक हजार दुई सय साठी वर्षलाई प्रतीकात्मक रूपमा जनाउँछ, उसले पोपवादी विनाशकारी शक्तिको प्रतिनिधित्व गर्‍यो। दुवै विनाशकारी शक्तिको हृदय एउटै थियो, किनकि पोपवाद भनेको केवल ख्रीष्टियन धर्मको पेशा धारण गरेको अन्यजातीयता मात्र हो।

“दिनहरूको अन्त्यमा,” जुन दानिएल अध्याय बाह्रमा पहिचान गरिएको एउटा प्रतीक हो र जसले १७९८ मा “अन्त्यको समय” लाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, उसको राज्य उसैलाई पुनर्स्थापित गरियो। दानिएल ४ को साक्ष्य र भविष्यवाणीको आत्माले यो पहिचान गराउँछन् कि “दिनहरूको अन्त्यमा” जब उसको राज्य पुनर्स्थापित गरियो, ऊ एक परिवर्तन भएको मानिस थियो। त्यसपछि ऊ चारवटा महत्त्वपूर्ण सत्यहरूको एक भविष्यसूचक प्रतीक बन्छ। ऊ पगानवादको अजिङ्गर शक्तिसँग, जसको उसले आफ्ना “सात समय” को पहिलो आधामा प्रतिनिधित्व गरेको थियो, र जनावर शक्तिसँग, जसको उसले आफ्ना “सात समय” को अन्तिम आधामा प्रतिनिधित्व गरेको थियो, जोड्ने भविष्यसूचक कडी बन्छ। १७९८ मा पुनर्स्थापित राज्यको रूपमा उभिएका ती दुई शक्तिहरूको प्रतीकका रूपमा, त्यसपछि उसले तेस्रो उजाड पार्ने शक्ति (झूटा अगमवक्ता) लाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जसले सोरकी वेश्या बिसिइरहेकी बेला सत्तरी प्रतीकात्मक वर्षसम्म शासन गर्ने थियो। बाबेलका राजाको रूपमा, नबूकदनेसरले ती तीन शक्तिहरूबीचको भविष्यसूचक कडीलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जो अन्तिम दिनहरूमा आधुनिक बाबेल बन्ने थिए, र त्यसपछि संसारलाई आर्मागेडोनतर्फ डोर्याउँछन्।

उनले रूपान्तरित अनुभवद्वारा प्रतीकित भई, १७९८ मा थुमाजस्तो रूपमा आरम्भ भएको पृथ्वीको पशुका रूपमा संयुक्त राज्य अमेरिकाको जन्मको पनि प्रतिनिधित्व गरे। साथै, उनले पृथ्वीको पशुका ती दुई सिङहरूको पनि एकैसाथ प्रतिनिधित्व गर्ने थिए, जसले संयुक्त राज्य अमेरिकाको शक्तिको प्रतिनिधित्व गर्ने रिपब्लिकनवाद र प्रोटेस्टेन्टवादलाई जनाउँथ्यो, र यही कुराले त्यसलाई संसारको सबैभन्दा अनुगृहित राष्ट्र बन्न अनुमति दिएको थियो। तथापि, प्रतीकात्मक सत्तरी वर्षको अन्त्यमा ती दुई सिङहरू त्यसपछि धर्मत्यागी रिपब्लिकनवाद र धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादका रूपमा प्रतिनिधित्व गरिने थिए, र दुवै सिङहरू दुई वर्गमा विभाजित हुने थिए। रिपब्लिकनवादको सिङमा संविधानका पवित्र सिद्धान्तहरूलाई खुल्लमखुल्ला बेवास्ता गर्ने डेमोक्रेटिक पार्टी, र संविधानका रक्षक तथा पक्षधरहरू भएको दाबी गर्ने तर वास्तवमा संविधानका पवित्र सिद्धान्तहरूलाई अस्वीकार गर्ने रिपब्लिकन पार्टी समावेश हुने थियो, जसले त्यस पवित्र दस्तावेजभित्रका सिद्धान्तहरूमाथि परम्परा र रीतिरिवाजलाई उच्च स्थान दिन रोजेको थियो।

ख्रीष्टको समयमा यी दुई पक्षहरूको प्रतीक सदुकी र फरिसीहरूले गरेका थिए। सदुकीहरू र फरिसीहरूको आत्मा पतित प्रोटेस्टेन्टवादको सिङमा पनि प्रकट हुनेथियो, जहाँ एक वर्गले आइतबारको आराधनालाई समर्थन गर्नेथियो र अर्कोले विश्रामदिनको आराधनालाई। “दिनहरूको अन्त्य”-मा, अर्थात् १७९८ मा, नबूकदनेसरको परिवर्तित अवस्थाले संयुक्त राज्य अमेरिका, र पृथ्वीको पशुका दुवै सिङहरूलाई उपयुक्त रीतिले प्रतिनिधित्व गर्दछ। यी तीनै प्रतीकहरू—पृथ्वीको पशु र त्यसका दुई सिङहरू—थुमाबाट अजिङ्गरतर्फ परिवर्तन हुन नियत गरिएका थिए।

नबूकदनेसरले, आफ्ना “सात समय” को अन्त्यमा, त्यस्तो सम्बन्धको प्रतिनिधित्व गरे जसले उनको शाब्दिक बाबेलको राज्यलाई अन्तिम दिनहरूमा रहेको आधुनिक बाबेलको प्रतीकको रूपमा पहिचान गरायो, जुन अजिङ्गर, पशु, र झूटा अगमवक्ताबाट बनेको छ। उनले ती तीन भविष्यसूचक सत्ताहरूको पनि प्रतिनिधित्व गरे, जुन दुई सिङ भएको पृथ्वीको पशुद्वारा प्रतिनिधित्व गरिन्छ, र जो टायरकी वेश्यालाई सत्तरी प्रतीकात्मक वर्षसम्म बिसिइएको अवधिमा थुमाबाट अजिङ्गरमा परिवर्तन हुन्छ। यो गहन छ कि उनको शाब्दिक राज्य नै त्यही राज्य हो जसले सत्तरी प्रतीकात्मक वर्षसम्म राज्य गर्ने राज्यको प्रतिरूप दिन्छ।

अध्याय चारको नबूकदनेसरसम्बन्धी प्रतीकात्मकतालाई अध्याय एकमाथि आरोपित गर्नुपर्छ। जब त्यो अनुप्रयोग गरिन्छ, तब यसले मिलेराइट इतिहासका मार्गचिह्नहरूलाई एकसाथ ल्याउँछ, र त्यस समयमा मोहोर खोलिएका उलै नदीको दर्शनका धेरै सत्यहरूलाई पुष्टि गर्दछ। मिलेराइट आन्दोलनको आधारशिला र केन्द्रीय स्तम्भ दानिएल अध्याय आठ, पद तेह्र र चौधको प्रश्न र उत्तर थियो। प्रश्न यस्तो थियो, “दैनिक बलिदान, र उजाड पार्ने अपराधसम्बन्धी दर्शन कति समयसम्म रहनेछ, जसद्वारा पवित्रस्थान र सेनादल दुवैलाई पैतालामुनि कुल्चिन दिइनेछ?”

बाइबलमा थपिएका सयौं, यदि हजारौं होइन भने, शब्दहरूमध्ये “बलिदान” भन्ने थपिएको शब्द मात्र यस्तो हो, जसलाई प्रेरणाले पाठको अङ्ग नभएको भनेर चिन्हित गरेको छ। जब यो शब्द यथोचित रूपमा हटाइन्छ, तब यसले

स्पष्ट रूपमा देखाउँछ कि “दैनिक” र “अधर्म” उजाड पार्ने दुई भिन्न शक्तिहरू हुन्। सिस्टर ह्याइटले विशेष रूपमा “बलिदान” भन्ने शब्द मानवीय बुद्धिद्वारा थपिएको हो र यो पाठमा लागू हुँदैन भनेर पहिचान गर्नुहुन्छ, र उही अंशमा उहाँले मिलरवादीहरू “दैनिक” लाई मूर्तिपूजकवादको रूपमा पहिचान गर्न ठीक थिए भन्ने पनि चिन्हित गर्नुहुन्छ। तेह्रौँ पदको प्रश्नभित्रका व्याकरणिक पदहरूलाई सिस्टर ह्याइटका लेखनमार्फत ख्रीष्टद्वारा सावधानीपूर्वक पहिचान गरिएको थियो, र जब ती पदहरू पाठहरू तथा थपिएका प्रेरित निर्देशनहरूद्वारा नियन्त्रित हुन्छन्, तब प्रश्न यस्तो हुन्छ, “पैगनवाद र पापलवाद भन्ने उजाड पार्ने यी दुई शक्तिहरूका विषयमा दर्शन कति समयसम्म रहिरहनेछ, जसले पवित्रस्थान र परमेश्वरका जन दुवैलाई कुल्चने थिए?”

यसकारण, जब नबूकदनेसरलाई १७९८ मा, “अन्तको समय” मा अवस्थित गरिएको हुन्छ, तब उसले एक परिवर्तित मानिसको प्रतिनिधित्व गर्दछ, र त्यसैले उसले ती “बुद्धिमान” हरूको प्रतिनिधित्व गर्दछ जसले एड्भेन्टवादको केन्द्रीय स्तम्भ र आधारलाई बुझ्ने थिए। उसको परिवर्तनले ती “बुद्धिमान” हरूलाई पहिचान गराउँछ जसले त्यस समयमा उद्धाटित गरिएको “ज्ञानको वृद्धि” लाई बुझ्ने; तर उसको आफ्नै भविष्यसूचक प्रतीकवादले प्रत्यक्ष रूपमा त्यस इतिहासलाई चित्रित गर्दछ, जुन यस प्रश्नको विषय हो: “मूर्तिपूजकता र पोपतन्त्रको उजाड पार्ने शक्तिको दर्शन, जसले परमेश्वरका जनहरू (सेना) र परमेश्वरको पवित्रस्थानलाई कुल्चीमिल्ची पार्ने थियो, कति समयसम्म रहने थियो?” “ज्ञानको वृद्धि” लाई बुझ्ने “बुद्धिमान कुमारी” को प्रतीकको रूपमा, उसले विलियम मिलरको प्रतिनिधित्व गर्दछ, किनकि मिलर तिनीहरूको प्रतीक हुन् जो १७९८ मा, “अन्तको समय” मा आरम्भ भएको इतिहासमा “बुद्धिमान” थिए।

नबूकदनेसर “अन्त्यकाल” को मार्गचिह्नको प्रतीक हो, र जब यसलाई पहिलो अध्यायमाथि आरोपित गरिन्छ, तब उसले त्यस समय पहिलो स्वर्गदूतको आगमनलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्दछ, किनकि चौथो अध्यायमा दानिएलले नबूकदनेसरलाई चेतावनीको सन्देश प्रदान गर्ने “घण्टा” ले पहिलो स्वर्गदूत आइपुगेको समयलाई चिन्हित गर्दछ, र त्यो १७९८ थियो। नबूकदनेसरमाथि न्याय आइपुगेको “घण्टा” ले २२ अक्टूबर १८४४ मा परमेश्वरको अनुसन्धानात्मक न्यायको आरम्भको “घण्टा” लाई प्रतिनिधित्व गर्यो। चौथो अध्यायमा नबूकदनेसरको प्रतीकवादद्वारा उत्पन्न मार्गचिह्नहरू ७२३ BC, ५३८, १७९८ (अन्त्यकाल) र २२ अक्टूबर १८४४ हुन्।

दानियेल अध्याय एकमा मिलेराइट इतिहासका मार्गचिह्नहरू यहोयाकीमबाट आरम्भ हुन्छन्, जो १७९८ मा “अन्तको समय” मा आइपुगेको पहिलो सन्देशको सामर्थ्यप्राप्तिको प्रतीक हुन्। यहोयाकीमद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको पहिलो सन्देशको सामर्थ्यप्राप्तिले ११ अगस्ट, १८४० लाई चिह्नित गर्दछ। यहोयाकीममाथिको विजयले बाबेलको शासनका सत्तरी वर्षको आरम्भ गर्दछ, जुन साइरसको आदेशसँगै अन्त हुन्छ। दानियेलको अध्याय एकले तीन-चरणीय परीक्षाको प्रक्रियालाई पहिचान गर्दछ, जसलाई आहारसम्बन्धी परीक्षा, त्यसपछि दृश्य परीक्षा, र अन्ततः लिटमस परीक्षणको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। ती तीनवटा परीक्षणहरूले ११ अगस्ट, १८४० लाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जब सामर्थी स्वर्गदूत, जो येशू ख्रीष्टभन्दा कम कुनै व्यक्तित्व थिएनन्, स्वर्गबाट एउटा सानो पुस्तक लिएर ओर्लनुभयो, जसलाई परमेश्वरका जनहरूले त्यतिबेला “खानु” पर्ने थियो, जसरी दानियेल र ती तीन योग्य जनहरूले बाबेलको आहारभन्दा सिमीजन्य आहार खान रोजे।

त्यस प्रक्रियाको दोस्रो परीक्षाले मिलरको सन्देश (पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश) प्रति प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूको अस्वीकारको प्रकटीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो, जसद्वारा त्यसपछि मिलेराइट आन्दोलन र धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको रूपमा आफ्नो भविष्यसूचक भूमिका आरम्भ गर्न थालेका प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूबीचको भिन्नता देखिन सक्‍यो। ती दुई वर्गबीचको त्यो भिन्नता त्यत्तिकै स्पष्ट थियो, जत्तिकै दानिएल र उनका तीन विश्वासी सहचरहरूले बेबिलोनी भोजनको सट्टा स्वर्गीय भोजन खाएर अझ सुन्दर र पुष्ट देखिएका थिए। त्यो भिन्नता बाइबलीय वर्ष १८४३ को अन्त्यमा (अप्रिल १९, १८४४) चिन्हित भयो, जब दस कन्याको दृष्टान्तको ढिलो हुने समय आइपुग्यो।

तेस्रो परीक्षा, जो लिटमस परीक्षण थियो, त्यसले २२ अक्टोबर १८४४ लाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो, जब तीन वर्षपछि त्यो “घडी” आयो, जसमा नबूकदनेसरले स्वयम् न्याय गरी दानियेल र ती तीन योग्य जनलाई बाबेली ज्ञानी

मानिसहरूभन्दा “दस गुणा” उत्तम ठहराए र घोषणा गरे। दानियल अध्याय चारलाई अध्याय एकमाथि राख्दा, मिलेराइट इतिहासका मार्गचिह्नहरू प्रकट हुन्छन्, जो १७९८ मा “अन्तको समय” बाट आरम्भ हुन्छन्; ११ अगस्ट १८४० मा पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको सामर्थ्यप्राप्ति; १९ अप्रिल १८४४ मा पहिलो निराशा; र २२ अक्टोबर १८४४ को महान् निराशा।

मिलरवादी इतिहासका विशिष्ट मार्गचिह्नहरूलाई पहिचान गर्नुका अतिरिक्त, यी दुई अध्यायहरूलाई “line upon line” अनुसार एकसाथ ल्याउँदा, तिनीहरूले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई चित्रित गर्छन्, तेइस सय दिनको आधारभूत सिद्धान्तको विषय भएका दुई उजाड पार्ने शक्तिहरूलाई पहिचान गर्छन्, र साथै दानिएल बाह्रको त्यो तीन-चरणीय परीक्षा-प्रक्रियालाई पनि प्रकट गर्छन्, जुन दानिएलको पुस्तकको मोहोर खोल्दा सधैं घटित हुन्छ।

तिनीहरूले यो पनि पहिचान गर्छन् कि, १७९८ मा बुद्धिमानहरूको प्रतीकको रूपमा नबूकदनेसरले, अध्याय चारमा रहेको उसको दोस्रो स्वप्नसँग सम्बन्धित भई, विलियम मिलरको प्रतिनिधित्व गर्छ; जसको आन्दोलन साँचो प्रोटेस्टेन्ट सिङ्ग बन्ने थियो। विलियम मिलरको कार्य, जसले एडभेन्टवादका आधारभूत सत्यहरूको प्रतिनिधित्व गर्छ, हबकूकका दुई पाटीहरूमा प्रस्तुत गरिएको छ, र ती दुवै पवित्र पाटीहरूको निर्माणमा परमेश्वरले नै निर्देशन दिनुभयो।

भविष्यसूचक इतिहासमा आफ्नो दृष्टिकोणले उनलाई उजाड पार्ने तीन शक्तिहरू छन् भन्ने कुरा पहिचान गर्न नदिएको कारण मिलरले केही भविष्यसूचक सत्यहरू सही रूपमा देख्न सकेनन्; केवल मूर्तिपूजकता (अजिङ्गर), पोपतन्त्र (पशु) मात्र होइन, तर धर्मत्यागी प्रोटेस्टान्टवाद (झूटा अगमवक्ता) पनि। परमेश्वरको प्रबन्धमा, इतिहासमा आफ्नो दृष्टिकोणद्वारा सीमित भएका मिलरका ती भविष्यसूचक बुझाइहरू हबकूकका दुई पवित्र पाटीहरूमा प्रस्तुत गरिएनन्।

दानियलको चौथो अध्यायमा वर्णित नबूकदनेसरको दोस्रो सपना, विलियम मिलरको दोस्रो सपनाको प्रतीक हो। दुवै सपनाले “सात समय” लाई सम्बोधन गर्छन्, र मिलरको सपनाले सन् १८६३ मा आरम्भ भएको उहाँको कार्यको अस्वीकृतिलाई पहिचान गराउँछ, जुन मध्यरात्रिको पुकारसम्म बढ्दै जान्छ। दुवै सपनाको अन्त्य छरपस्ट हुने एक अवधिपछि पुनर्स्थापित गरिएको राज्यसँग हुन्छ। यस कारणले, सन् १७९८ मा उन्मोचित गरिएको उलाइ नदीको दर्शनलाई प्रत्यक्ष विचार गर्नु अघि, हामी मिलरको दोस्रो सपनालाई विचार गर्नेछौं।

“मैले यस्तो सपना देखें कि परमेश्वरले, एक अदृश्य हातद्वारा, मलाई करिब दस इन्च लामो र छ इन्च चौडा, आबनुस र मोतीको सूक्ष्म जडाइले अत्यन्त कलात्मक रूपमा बनाइएको एउटा सानो सन्दूक पठाउनुभयो। त्यस सन्दूकसँग एउटा साँचो जोडिएको थियो। मैले तुरुन्तै त्यो साँचो लिएँ र सन्दूक खोलेँ, अनि मेरो आश्चर्य र विस्मयका लागि, मैले त्यो सबै प्रकार र आकारका गहनाहरू, हीराहरू, बहुमूल्य पत्थरहरू, र हरेक किसिम र मूल्यका सुनचाँदीका सिक्काहरूले भरिएको पाएँ, जो सन्दूकभित्र आ-आफ्ना स्थानमा सुन्दर ढङ्गले मिलाइएका थिए; र यसरी सजाइएका हुँदा तिनले त्यस्तो प्रकाश र महिमा परावर्तित गर्थे, जसको बराबरी केवल सूर्यले मात्र गर्न सक्थ्यो।”

“यस अद्भुत दृश्यको आनन्द केवल मैले मात्र लिनु मेरो कर्तव्य होइन भन्ने मैले ठानेँ, यद्यपि यसको विषयवस्तुको तेजस्विता, सुन्दरता, र मूल्यले मेरो हृदय अत्यन्त आनन्दित भएको थियो। त्यसकारण मैले यसलाई मेरो कोठाको बीचको मेजमा राखेँ र सन्देश पठाएँ कि इच्छा गर्ने सबै जना आएर यस जीवनमा मानिसले कहिल्यै देखेको सबैभन्दा महिमामय र तेजस्वी दृश्य हेर्न सक्नुन्।

“मानिसहरू भित्र आउन थाले, सुरुमा सङ्ख्यामा थोरै, तर बढ्दै गएर भीडमा परिणत भए। जब तिनीहरूले पहिलो पटक त्यो सन्दूकभित्र हेरे, तिनीहरू अचम्म मान्थे र आनन्दले कराउँथे। तर जब दर्शकहरू बढे, तब सबैले ती रत्नहरूलाई चलाउन थाले, तिनीहरूलाई सन्दूकबाट निकालेर मेचमाथि छरपस्ट पार्न थाले। मैले सोच्न थालें कि त्यसका मालिकले त्यो सन्दूक र ती रत्नहरू फेरि मेरो हातबाट माग्नुहुनेछ; र यदि मैले तिनीहरूलाई यसरी छरिन दिएँ भने, म तिनीहरूलाई पहिलेझैं फेरि सन्दूकभित्र तिनकै स्थानमा कहिल्यै राख्न सक्ने थिइनँ; र मैले

महसुस गर्ने कि म त्यसको जवाफदेहिता कहिल्यै वहन गर्न सक्ने थिइनँ, किनकि त्यो अत्यन्त विशाल हुनेथियो। त्यसपछि मैले मानिसहरूलाई ती नचलाउन, न त सन्दूकबाट बाहिर निकाल्न नै बिन्ती गर्न थालें; तर जति मैले बिन्ती गर्ने, उति नै तिनीहरूले छरपस्ट पाउँदै गए; र अब तिनीहरूले ती रत्नहरू कोठाभरि, भुइँमा र कोठाका प्रत्येक सामानमाथि समेत छरपस्ट पारेजस्ता देखिन्थे।”

“त्यसपछि मैले देखें कि तिनीहरूले असली रत्नहरू र मुद्राहरूका बीचमा नक्कली रत्नहरू र जाली मुद्राहरूको असंख्य मात्रा छरिदिएका थिए। तिनीहरूको नीच आचरण र कृतघ्नताप्रति म अत्यन्त क्रोधित भएँ, र त्यसका लागि मैले तिनीहरूलाई हप्काएँ र धिक्कारें; तर जति बढी मैले तिनीहरूलाई हप्काएँ, उति नै बढी तिनीहरूले असली रत्नहरू र साँचो मुद्राहरूका बीचमा नक्कली रत्नहरू र जाली मुद्राहरू छरिरहे।”

“तब म आफ्नो शारीरिक प्राणमा अत्यन्त खिन्न भएँ र तिनीहरूलाई कोठाबाट बाहिर धकेल्न शारीरिक बल प्रयोग गर्न थालें; तर जब म एक जनालाई बाहिर धकेलिरहेको हुन्थेँ, तब अरू तीन जना भित्र पस्ने र फोहर, काठका छर्पा, बालुवा, तथा सबै प्रकारका कूडा-कर्कट भित्र ल्याउँथे, यहाँसम्म कि तिनीहरूले सबै साँचो रत्नहरू, हीराहरू, र सिक्काहरूलाई ढाकिदिए, र ती सबै दृष्टिबाट ओझेल परे। तिनीहरूले मेरो सानो सन्दुकलाई पनि टुक्रा-टुक्रा पारे र त्यसलाई कूडा-कर्कटबीच छरिदिए। मलाई लाग्यो, मेरो शोक वा मेरो क्रोधको कसैले कुनै वास्ता गर्दैन। म पूर्णतया निरुत्साहित र हताश भएँ, र बसेर रुन लागें।”

“यसरी म आफ्नो ठूलो क्षति र उत्तरदायित्वको कारण रोइरहेको र शोक गरिरहेको बेला, मैले परमेश्वरलाई सम्झें, र उहाँले मलाई सहायता पठाइदिनुहोस् भनी गम्भीरतापूर्वक प्रार्थना गरें। तुरुन्तै ढोका खुल्यो, र एक जना मानिस कोठाभित्र प्रवेश गरे; तब सबै मानिसहरू त्यहाँबाट बाहिर निस्किए; अनि उनले, आफ्नो हातमा धूलो सफा गर्ने ब्रश लिई, झ्यालहरू खोले, र कोठाबाट धूलो र फोहोरकचरा बुहार्न थाले।

मैले उहाँसित रोकिनुहोस् भनी विन्ती गर्ने, किनकि त्यहाँ भग्नावशेषहरूका बीचमा केही बहुमूल्य रत्नहरू छरिएका थिए।

उहाँले मलाई “नडराऊ” भन्नुभयो, किनकि उहाँले “तिनीहरूको हेरचाह गर्नुहुने” थियो।

“त्यसपछि, जब उसले माटो र फोहोर, झूटा रत्नहरू र नक्कली सिक्काहरूलाई झारेर हटायो, ती सबै बादलझैँ उठे र झ्यालबाट बाहिर गए, र बतासले तिनलाई उडाएर लग्यो। त्यस हलचलमा मैले एक क्षणका लागि मेरा आँखा बन्द गरें; जब मैले तिनलाई खोलें, सबै फोहोर हराइसकेको थियो। बहुमूल्य रत्नहरू, हीराहरू, सुन र चाँदीका सिक्काहरू, कोठाभरि प्रशस्त रूपमा छरिएका थिए।”

“त्यसपछि उहाँले मेजमाथि एउटा सन्दूक राख्नुभयो, जुन अघिल्लोभन्दा धेरै ठूलो र अझ सुन्दर थियो, र रत्नहरू, हीराहरू, सिक्काहरू मुठी-मुठीले समेटेर त्यस सन्दूकभित्र हाल्नुभयो, यहाँसम्म कि एउटा पनि बाँकी रहेन, यद्यपि केही हीराहरू सियोको टुप्पोजति पनि ठूला थिएनन्।”

“त्यसपछि उहाँले मलाई ‘आऊ र हेर’ भनी बोलाउनुभयो।”

“मैले कास्केटभित्र हेर्ने, तर त्यो दृश्यले मेरा आँखाहरू चकाचौँध भए। तिनीहरू आफ्ना अघिल्ला महिमाभन्दा दस गुणा बढी तेजस्वी थिए। मैले सोचें, ती दुष्ट व्यक्तिहरूका खुट्टाले, जसले तिनीहरूलाई छरपस्ट पारेका र धूलोमा कुल्चेका थिए, बालुवामा घोटेर सफा गरिएका हुनुपर्छ। ती कास्केटभित्र सुन्दर क्रमबद्धतामा राखिएका थिए, प्रत्येक आफ्नै स्थानमा, र तिनीहरूलाई त्यहाँ प्याक्ने मानिसको कुनै देखिने कष्टबिना। म आनन्दले नै चिच्याएँ, र त्यही चिच्याहटले मलाई ब्यूँझायो।” Early Writings, 81-83.

हामी मिलरको सपनालाई अर्को लेखमा सम्बोधन गर्नेछौं।

निम्नलिखित विलियम मिलरको दोस्रो सपनाको परिचय हो, जुन जेम्स ह्वाइटले एडभेन्ट हेरल्डमा मिलरको सपना प्रकाशित गर्दा लेखेका थिए।

“निम्नलिखित सपना दुई वर्षभन्दा पनि बढी समयअघि एडभेन्ट हेराल्डमा प्रकाशित गरिएको थियो। त्यसबेला मैले देखें कि यसले हाम्रो विगतको दोस्रो आगमनसम्बन्धी अनुभवलाई स्पष्ट रूपमा चित्रित गरेको थियो, र परमेश्वरले यो सपना छरिएर रहेका बगालको हितका लागि दिनुभएको थियो।

“प्रभुको महान् र भयङ्कर दिनको निकट आगमनका चिन्हहरूमध्ये परमेश्वरले सपनाहरूलाई पनि राख्नुभएको छ। हेर्नुहोस्, योएल २:२८-३१; प्रेरित २:१७-२०। सपनाहरू तीन प्रकारले आउन सक्छन्; पहिलो, ‘धेरै कामको भीडद्वारा।’ हेर्नुहोस्, उपदेशक ५:३। दोस्रो, जो शैतानको अशुद्ध आत्मा र छलको अधीनमा छन्, तिनीहरूले उसको प्रभावद्वारा सपना देख्न सक्छन्। हेर्नुहोस्, व्यवस्था ८:१-५; यर्मिया २३:२५-२८; २७:९; २९:८; जकरिया १०:२; यहूदा ८। अनि तेस्रो, परमेश्वरले सधैं आफ्ना जनहरूलाई सपनाद्वारा, कम वा बढी, शिक्षा दिनुभएको छ, र अहिले पनि दिनुहुन्छ; यस्ता सपनाहरू स्वर्गदूतहरू र पवित्र आत्माको कार्यद्वारा आउँछन्। जो सत्यको निर्मल ज्योतिमा दृढ उभिएका छन्, तिनीहरूले परमेश्वरले तिनीहरूलाई सपना दिनुहुँदा चिन्नेछन्; र यस्ता जनहरू झूटा सपनाहरूद्वारा छलिने र बहकाइनेछैनन्।”

“‘अनि उहाँले भन्नुभयो, अब मेरा वचनहरू सुन; यदि तिमीहरूका बीचमा कुनै अगमवक्ता छ भने, म परमप्रभु दर्शनमा आफूलाई त्यसलाई प्रकट गर्नेछु, र त्यससँग सपनामा बोल्नेछु।’ गन्ती १२:६। याकूबले भने, ‘परमप्रभुका दूतले सपनामा मसँग बोल्नुभयो।’ उत्पत्ति ३१:२। ‘अनि राति सपनामा परमेश्वर लाबान अरामीकहाँ आउनुभयो।’ उत्पत्ति ३१:२४। यूसुफका सपनाहरू [उत्पत्ति ३७:५-९] पढ, अनि तिनको मिश्रमा भएको पूर्तिको रोचक कथा पनि। ‘गिबोनमा परमप्रभु रातिको सपनामा सुलैमानकहाँ प्रकट हुनुभयो।’ १ राजा ३:५। दानिएलको दोस्रो अध्यायको महान् महत्त्वपूर्ण मूर्ति सपनामा दिइएको थियो, साथै सातौँ अध्यायका चारवटा पशुहरू आदि पनि। जब हेरोदले बालक मुक्तिदातालाई नष्ट गर्न खोज्यो, तब यूसुफलाई सपनामा मिश्रतिर भाग्न चेतावनी दिइयो। मत्ती २:१३।”

“‘अन्तिम दिनहरूमा यस्तो हुनेछ, परमेश्वर भन्नुहुन्छ, कि म मेरो आत्माबाट सबै प्राणीमाथि खन्याउनेछु; अनि तिमीहरूका छोरा-छोरीहरूले अगमवाणी गर्नेछन्, तिमीहरूका जवानहरूले दर्शनहरू देख्नेछन्, र तिमीहरूका वृद्धहरूले सपनाहरू देख्नेछन्।’ प्रेरितहरू २:१७।”

अगमवाणीको वरदान, स्वप्नहरू र दर्शनहरूद्वारा, यहाँ पवित्र आत्माको फल हो, र अन्तिम दिनहरूमा यो यति पर्याप्त रूपमा प्रकट हुनुपर्नेछ कि त्यसले एउटा चिन्हको स्वरूप धारण गरोस्। यो सुसमाचारिक मण्डलीका वरदानहरूमध्ये एक हो।

“‘र उहाँले कोहीलाई प्रेरितहरू, कोहीलाई अगमवक्ताहरू, कोहीलाई सुसमाचार प्रचारकहरू, र कोहीलाई गोठालाहरू तथा शिक्षकहरू दिनुभयो; सन्तहरूलाई सिद्ध पार्नका निम्ति, सेवकाइको कामका निम्ति, ख्रीष्टको शरीरको उन्नतिको निम्ति।’ एफिसी ४:११-१२।”

“‘र परमेश्वरले मण्डलीमा कसैलाई पहिले प्रेरितहरू, दोस्रो रूपमा अगमवक्ताहरू ठहराउनुभएको छ,’ आदि। १ Corinthians १२:२८। ‘अगमवाणीहरूलाई तुच्छ नठान।’ १ Thessalonians ५:२०। Acts १३:१; २१:९; Romans ७:६; १ Corinthians १४:१, २४, ३९ पनि हेर्नुहोस्। अगमवक्ताहरू वा अगमवाणीहरू ख्रीष्टको मण्डलीको उन्नतिको लागि हुन्; र परमेश्वरको वचनबाट यस्तो कुनै प्रमाण प्रस्तुत गर्न सकिँदैन कि तिनीहरू सुसमाचारकहरू, पास्टरहरू र शिक्षकहरू अन्त हुनुअघि नै अन्त हुनुपर्ने थियो। तर आपत्ति जनाउनेले भन्छ, ‘झूटा दर्शनहरू र सपनाहरू यति धेरै भएका छन् कि यस किसिमको कुनै कुरामा म विश्वास गर्न सकिँदैन।’ यो सत्य हो कि शैतानसँग आफ्नो नक्कली स्वरूप छ। त्यससँग सधैं झूटा अगमवक्ताहरू रहेका छन्, र निश्चय नै छल र विजयको यसका अन्तिम घडीमा हामी तिनीहरूको अपेक्षा गर्न सक्छौं। यस्ता विशेष प्रकाशहरूलाई नक्कलीको अस्तित्वका कारण अस्वीकार गर्नेहरूले, त्यत्तिकै उचित रूपमा, अझ एक कदम अघि बढेर परमेश्वरले कहिल्यै पनि सपनामा वा दर्शनमा मानिससमक्ष आफूलाई प्रकट गर्नुभएको छैन भनेर इन्कार गर्न सक्छन्, किनकि नक्कली त सधैं विद्यमान रह्यो।”

“सपना र दर्शनहरू त्यही माध्यम हुन् जसद्वारा परमेश्वरले आफूलाई मानिसकहाँ प्रकट गर्नुभएको छ। यही माध्यमद्वारा उहाँले अगमवक्ताहरूसँग बोल्नुभयो; उहाँले सुसमाचारको मण्डलीका वरदानहरूमध्ये अगमवाणीको वरदान राख्नुभएको छ, र ‘अन्तिम दिनहरू’ का अन्य चिन्हहरूसँगै सपना र दर्शनहरूलाई पनि समावेश गर्नुभएको छ।” आमेन।

“उपर्युक्त टिप्पणीहरूमा मेरो उद्देश्य शास्त्रीय ढङ्गले आपत्तिहरू हटाउनु, र पाठकको मनलाई निम्नलिखितका लागि तयार पार्नु रहेको छ।” James White.